

Chương 266: Hẹn Hò Với Charlotte (4) - Em Chỉ Cần Được Nghe Điều Đó Từ Anh

(Số từ: 2855)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

13:55 PM 01/04/2023

Phòng ngủ của Charlotte không rộng rãi đến mức có thể tổ chức một trận bóng đá trong giới hạn của nó.

Nó có một chiếc giường có màn trang trí trang nhã được phủ rèm lụa, một chiếc bàn học, một chiếc ghế bành và ghế sofa, cũng như đồ đạc được sắp xếp gọn gàng bao gồm cả giá sách.

Có một phòng thay quần áo trong phòng ngủ, và nó dường như cũng có một phòng tắm lớn.

Hoàng gia cấp ký túc xá tuy rằng có chút ấn tượng, nhưng tự nhiên không thể so với phòng ngủ của công chúa.

Đột nhiên, tôi trở nên tò mò.

Charlotte tự mặc quần áo hay có hầu gái giúp? Ở ký túc xá, cô sẽ phải tự làm mọi thứ.

Chà, có thể có một số loại quần áo khó mặc hoặc cởi ra nếu không có sự trợ giúp. Trong những trường hợp như vậy, cô ấy có thể cần phải nhờ ai đó.

Tất nhiên, tôi đã không hỏi.

Khi tôi quan sát phòng ngủ, cuối cùng tôi cũng thoát ra được suy nghĩ của mình.

"Giường... To quá nhỉ?"

"Quả thật, quan điểm của cậu thật đáng khen ngợi," Charlotte nói, dường như mong đợi một lời nhận xét như vậy khi cô chỉ vào chiếc giường khổng lồ có kích thước gấp đôi chiếc giường cỡ lớn.

Nó không chỉ rộng mà còn dài bất thường.

"Tuy nhiên, thật đáng ngạc nhiên, cậu nói đúng. Cái giường đó quá rộng. Nhưng tớ chỉ nhận ra nó không thoải mái như thế nào sau khi sử dụng giường ký túc xá."

Giường ký túc xá cũng lớn, nhưng không đến mức đó.

Cậu đã thấy những người sống trong phòng hẹp hơn giường của cậu chưa? Nó chỉ nhỏ hơn một chút so với một căn hộ studio trung bình.

"Tớ luôn nghĩ rằng mình phải bò đến mép giường để xuống. Nhưng ở giường ký túc xá, tất cả những gì tớ phải làm là lăn qua một bên?"

Việc Charlotte nhận ra rằng cô ấy đã sử dụng một chiếc giường không thoải mái trong suốt cuộc đời mình, chỉ sau khi thử một chiếc giường nhỏ hơn, khiến tôi bật cười.

Vẻ mặt của cô ấy thật đáng yêu.

Có thể xuống giường bằng cách lăn qua một bên thật quá sướng.

Tưởng tượng cảnh Charlotte làm điều đó, sức hấp dẫn của tình hình hiện tại dường như tan biến, và tôi gần như phá lên cười.

"Cậu có muốn nằm thử lên giường của tớ không?"

"Tớ biết cậu nghĩ tớ điên, nhưng tớ không đi xa đến thế đâu!"

Tôi có chút lịch sự! Những người khác có thể không đồng ý, nhưng tôi chắc chắn rằng nó tồn tại! Tôi không phải loại người lăn lộn trên giường của công chúa, cười khúc khích như một kẻ điên!

Trước phản ứng của tôi, Charlotte che miệng và cười.

"Tại sao không? Cái giường đó lớn đến mức dù chúng ta có ngủ đối diện nhau, đầu ngón tay của chúng ta cũng sẽ không bao giờ chạm vào nhau, ngay cả khi chúng ta có thói quen ngủ tòi tệ nhất."

"A, tại sao phải như vậy?"

Với sự phản đối thái quá và sự kiên trì của tôi, Charlotte dường như bị đẩy đến bờ vực phát điên, nói những điều vô nghĩa. Cô ấy đã không cho tôi một chuyến tham quan phòng ngủ rộng rãi.

Cho rằng đó là một phòng ngủ, có khả năng sẽ có những vật dụng nhạy cảm. Có một vài bức chân

dung, nhưng tôi không hỏi về danh tính của những người được miêu tả.

Một phụ nữ trưởng thành giống Charlotte.

Không cần phải hỏi. Đó chắc chắn sẽ là một cái tên đau đớn đối với Charlotte.

Tại thời điểm đó.

Một cái gì đó rất khó để nhận thức như con người.

Cái gì đó.

Tôi ngừng suy nghĩ về nó.

“Cậu có muốn xem một cái gì đó thú vị hơn?”

"Nó là gì?"

Với một nụ cười bí ẩn, Charlotte nắm lấy tay tôi và dẫn tôi đi đâu đó. Cô ấy hướng tôi về phía bức tường gần giá sách.

“Cậu biết đấy, trong tiểu thuyết, hoàng gia sống ở những nơi như thế này... khi hỗn loạn nổ ra, họ trốn thoát bằng những lối đi bí mật.”

"Ý cậu không phải là...?"

“Đúng vậy.”

Charlotte lấp chiếc vòng cổ của mình vào một rãnh trên tường giữa hai giá sách, một phần của bức tường được trang trí bằng những thiết kế giống như cột chạm nổi.

*Lạch cạch

Cùng với âm thanh đó, bức tường xoay chuyển, Charlotte và tôi được dịch chuyển sang phía bên kia.

Tôi không thể không ngạc nhiên khi vòng quay kết thúc.

"...Cái này là cái gì?"

"Thật hấp dẫn, phải không?"

Trước mặt chúng tôi là một cầu thang đi xuống.

Phòng ngủ ở tầng hai.

Tuy nhiên, cầu thang này dường như được thiết kế không phải để dẫn đến tầng một, mà để tiếp tục đi xuống tận sâu bên dưới.

"Đây là lối đi bí mật của Cung điện mùa xuân."

"Đây không phải là... một bí mật quốc gia sao?"

Charlotte bình tĩnh gật đầu.

"Phải. Ngoài tớ ra, có lẽ chỉ có Hoàng đế Bộ hạ biết về điều đó. Cả Dyrus và Tana, tất nhiên, sẽ không biết."

Charlotte cho tôi xem chiếc vòng cổ của cô ấy.

"Đây là chìa khóa."

Nó phải là vật gia truyền được truyền lại qua nhiều thế hệ cư dân của Cung điện mùa xuân.

"...Tớ được xem cái này sao?"

"Tại sao không?"

Charlotte nghiêng đầu tò mò.

"Chúng ta là bạn mà, phải không?"

Mặc dù vậy, để nói với tôi điều gì đó như thế này...

Nó bắt đầu trở nên hơi đáng sợ...

"Vậy, thứ này dẫn đến đâu?"

"Đây là trái tim của đế chế. Lối đi bí mật sẽ không quá tầm thường."

Charlotte dẫn tôi xuống cầu thang dài và đến một căn phòng ở cuối cầu thang.

Lối đi bí mật kết thúc ở đó.

Trong căn phòng đó có một cánh cửa duy nhất.

Tuy nhiên, chắc chắn có một con đường ở đó.

Hơn cả một con đường.

Một cánh cổng.

"Đây là..."

"Nếu đó là một nơi để trốn thoát, người ta có thể đi bất cứ đâu, phải không?"

Một cổng dịch chuyển dọc đứng trong không gian này.

***

Một cổng dịch chuyển dọc thu nhỏ. Tất nhiên, nó hiện đã bị vô hiệu hóa.

Tôi không biết nó có thể vươn tới bao xa, nhưng nếu nó kết nối với các cổng dịch chuyển khác trong phạm vi, thì đó sẽ là một phương tiện trốn thoát hoàn hảo.

"[Ma thuật không gian] có thể được sử dụng trong cung điện không?"

"Có thể nhưng bị hạn chế, nhưng tại sao nó không hoạt động ở một số khu vực nhất định?"

Charlotte nói như thể chẳng có gì đáng chú ý.

Điều gì có thể là lý do để cô ấy chia sẻ điều này với tôi?

Charlotte tiết lộ một bí mật rất quan trọng chỉ để giải trí. Có vẻ như cô ấy không có bất kỳ ý định nào khác.

Đó không phải là không gian mà cô ấy có thể khoe khoang như một đứa trẻ khoe khoang về ngôi nhà của mình.

Tôi phải xem xét cổng này khi sự cố cổng xảy ra. Tôi không thể xác định liệu một con quái vật có xuất hiện từ cánh cổng hiện đã ngừng hoạt động này hay không, nhưng đó chắc chắn là một nơi cần được kiểm tra.

Charlotte tiếp tục hướng dẫn tôi qua nhiều khu vực khác nhau ngay cả sau khi rời khỏi phòng ngủ.

Có rất nhiều không gian, nhưng chúng hầu như trống rỗng hoặc chứa rất ít người.

Kết quả là, toàn bộ nơi này cảm thấy hoang vắng.

"Hoàng cung tuy lớn, nhưng không gian sử dụng không nhiều, gần đây người càng ít, càng thêm hoang vắng."

Nó không hoang vắng như Cung điện Trắng của Arnaca mà tôi đã đến thăm trước đây, nhưng Cung điện Mùa xuân cũng có vẻ hoang vắng.

Đó là một kiểu hoang tàn khác.

Cung điện Trắng dường như luôn là một nơi như vậy.

Tuy nhiên, Cung điện mùa xuân dường như không phải lúc nào cũng như vậy.

Nó đã không hoang vắng, nhưng đang trở nên như vậy.

Bằng cách nào đó, nó giống như một nơi chết chóc.

Đó là cảm giác nó gợi lên.

Sau khi tham quan mọi góc ngách của cung điện, một khoảng thời gian đáng kể đã trôi qua và ánh sáng của mặt trời lặn tràn vào.

"Không có gì nhiều để xem, huh?"

Trước những lời của Charlotte, tôi không thể không cười khúc khích.

Có một chút kỳ lạ khi nói rằng một cung điện với một công dịch chuyển nhỏ ở tầng hầm không phải là phi thường...

"Tớ muốn nói, cậu đang nói về cái gì vậy? Nhưng thành thật mà nói, tớ cho rằng đó là sự thật."

Cuối cùng, đó là tất cả để có nó.

"Cậu khá thẳng thắn."

Charlotte có vẻ hài lòng với câu trả lời của tôi.

Mặc dù đó là một cung điện, nhưng nó chỉ đơn thuần là một tòa nhà lớn. Với nhiều không gian trống, Charlotte không phải là chủ nhân của cung điện như một người sống trong một trong những căn phòng của nó.

Ánh sáng ấm áp của mặt trời lặn nhuộm đỏ hành lang, làm tăng thêm vẻ u sầu do ít người tận hưởng ánh sáng.

Giữa hoàng hôn hoang vắng, Charlotte, sau khi hoàn thành chuyến tham quan cung điện, nhìn tôi chăm chăm.

"Nó thật kì lạ."

"...Là gì?"

"Thực ra, tớ đã luôn muốn làm điều này một lần."

Cô cười một nụ cười cô đơn.

"Mời một người bạn đến và chỉ cho họ nơi mình sống. Cho họ tham quan một vòng và nói với họ rằng sống ở một nơi như thế này không ấn tượng lắm đâu. Ít nhất, chỉ một lần thôi."

Charlotte mang một biểu cảm như thể cô ấy đã hoàn thành một điều ước bất ngờ.

Mặc dù tôi bị 'ép buộc' phải đi cùng, nhưng Charlotte đã thầm mong điều này.

Đó là lý do tại sao, dù chỉ là giả vờ, nhưng tôi không bận tâm, và mặc dù biết rằng Shanafel sẽ phản đối, cô ấy vẫn đưa tôi đi cùng.

"Có vẻ như cậu hiểu khá rõ trái tim của tớ, Reinhardt. Điều đó thực sự kỳ lạ... Tại sao cậu lại biết rõ như vậy? Tại sao cậu luôn ở đây khi tớ cần ai đó?"

Tôi có cảm giác mình biết Charlotte cần gì lúc này. Ai đó chỉ đơn giản là ở bên cạnh cô ấy.

Đó dường như là những gì cô ấy cần.

"Thực ra, tớ sẽ sớm rời khỏi Temple."

Nghe những lời đó, đầu óc tôi như ngừng đập.

Tôi không thể biết lời cảnh báo từ Gikam là gì, nhưng cuối cùng, nó có ý tiết lộ điều này cho tôi không?

Nếu tôi tiếp tục, bị phân tâm bởi những vấn đề khác, Charlotte sẽ đột ngột biến mất.

Nếu không bao giờ biết tại sao cô ấy biến mất, tôi sẽ mất thời gian trong thất vọng, không thể hỏi Bertus về sức khỏe của Charlotte.

Bertus.

Charlotte.

Có phải cuối cùng cô ấy đã thua Bertus?

Vậy thì vụ giết người ở Cung điện mùa xuân là gì? Có phải Bertus đã cố giết Charlotte và thất bại? Nếu vậy, tại sao thất bại đó không gây ra vấn đề gì cho Bertus?

Cung điện trống trải vì tranh giành ngai vàng, và phải chăng để chuẩn bị cho mọi bất hạnh có thể xảy ra mà Sabiolin Tana đã nhận nhiệm vụ bảo vệ Charlotte?

“Có phải vì Bertus không?”

Phản ứng của Charlotte trước câu hỏi của tôi thật khác thường.

"Nếu như vậy, cậu sẽ làm gì?"

"...Cái gì?"

“Nếu cuối cùng tớ thua trong cuộc tranh giành ngai vàng, và đó là lý do tại sao mọi thứ lại như thế này, và đó là lý do tại sao tớ rời khỏi Temple... Nếu là như vậy...”

Charlotte nhìn tôi.

"Sau đó cậu sẽ làm gì?"

"Điều gì sẽ xảy ra sau đó ư?"

Tôi đã biết câu trả lời.

"Kết cục của hoàng tộc bị đánh bại trong cuộc tranh giành quyền kế vị ngai vàng đã rõ ràng. Họ hoặc chết ngay lập tức, hoặc chết sau đó một chút."

Charlotte nhìn khung cảnh bên ngoài cung điện.

"Họ có thể bị giết ngay lập tức, hoặc bị đày đi xa chỉ để rồi cuối cùng bị hành quyết tại nơi họ bị lưu đày, phục tùng lời cầu xin của các thuộc hạ để loại bỏ nguồn gốc của tình trạng bất ổn.Ồ, có những trường hợp họ bị tấn công bởi bọn cướp hoặc bị phục kích trên đường đi lưu vong... Họ sẽ không thể sống được."

Sau khi giải thích điều này, Charlotte nhìn tôi.

"Nếu đó trở thành số phận của tớ, cậu sẽ làm gì?"

Sự do dự của tôi chỉ tồn tại trong thời gian ngắn.

Không, không có chút do dự nào cả.

"Tớ sẽ cứu cậu."

"Làm thế nào?"

"Bằng bất kỳ phương pháp cần thiết."

"Ai cũng có thể nói như vậy."

"KHÔNG."

Phớt lờ những lời của Charlotte, tôi bước một bước lại gần cô ấy.

"Cậu quên năng lực siêu nhiên của tớ rồi sao?"

"..."

"Khi tớ tin vào điều đó, nó sẽ xảy ra."

Charlotte lặng lẽ nhìn tôi chằm chằm.

"Tớ sẽ cứu cậu. Đó là ý nghĩa của nó."

"Đó chỉ là một cái có."

Đó là một cái có.

"Vâng, đó có thể là một cái có."

Tôi nhìn Charlotte.

Thật ra, đây chỉ là một cái có.

"Nhưng với một cái có, tớ đã trở thành một siêu nhiên User, đã thành công trong việc [tăng cường sức mạnh phép thuật] của mình, và mặc dù là một kẻ ăn xin trên đường phố, tớ đã vào được cung điện mùa xuân này."

Trong cuộc đời đầy rẫy những lời bào chữa, tôi sẽ kiếm một cái khác. Những lời bào chữa của tôi luôn biến thành hiện thực.

Lần này sẽ không khác.

Tôi cũng tin là vậy.

"Tớ sẽ cứu cậu bất kể chuyện gì xảy ra, và nếu tớ không cứu được cậu, tớ sẽ giết Bertus."

"!"

Bất cứ ai cũng có thể nói rằng họ sẽ cố gắng cứu bạn.

Nhưng không phải ai cũng có thể nói rằng họ sẽ giết hoàng đế tiếp theo nếu họ không cứu được bạn.

Charlotte, biết những lời nói điên rồ của tôi là gì, đã há hốc mồm kinh ngạc.

Tôi sẽ làm nó.

Bertus có thể là bạn của tôi bây giờ, nhưng nếu anh ta giết Charlotte, anh ta không còn là bạn của tôi nữa.

Charlotte cố gắng hiểu ý nghĩa những lời tôi nói nhưng cuối cùng cũng bỏ cuộc và cười cay đắng.

"Cậu... Tại sao cậu lại làm tất cả những điều này vì tớ? Dù tớ có nghĩ về nó bao nhiêu... Tớ thực sự không hiểu tại sao cậu lại phải đi xa đến mức này, thậm chí còn nói những điều như vậy với tớ."

"Chúng ta là bạn mà, phải không?"

"!"

Hôm nay chúng tôi đã lặp lại những từ này bao nhiêu lần?

Cuối cùng, Charlotte không nói nên lời trước âm vang cuối cùng của cụm từ đó.

Sau một hồi im lặng, Charlotte nuốt nước bọt và nhìn tôi với một nụ cười gượng gạo.

"Thật xấu hổ làm sao."

Cô ấy đang hối tiếc điều gì?

"Tớ biết hôm nay cậu cư xử kỳ lạ là vì lo lắng cho tớ. Nhưng thế này là đủ rồi."

Tất nhiên, Charlotte không thể không biết lý do cho hành vi kỳ lạ của tôi ngày hôm nay.

"Không phải vì Bertus. Vì vậy..."

Charlotte nhéo nhẹ vào má tôi.

"Lần này cậu sẽ không có cơ hội gây chuyện."

Đó là một biểu hiện như nhận được một bản án tử hình, một cái gì đó mà ngay cả những lời bào chữa của tôi cũng không thể thay đổi.

"Cảm ơn, Reinhardt."

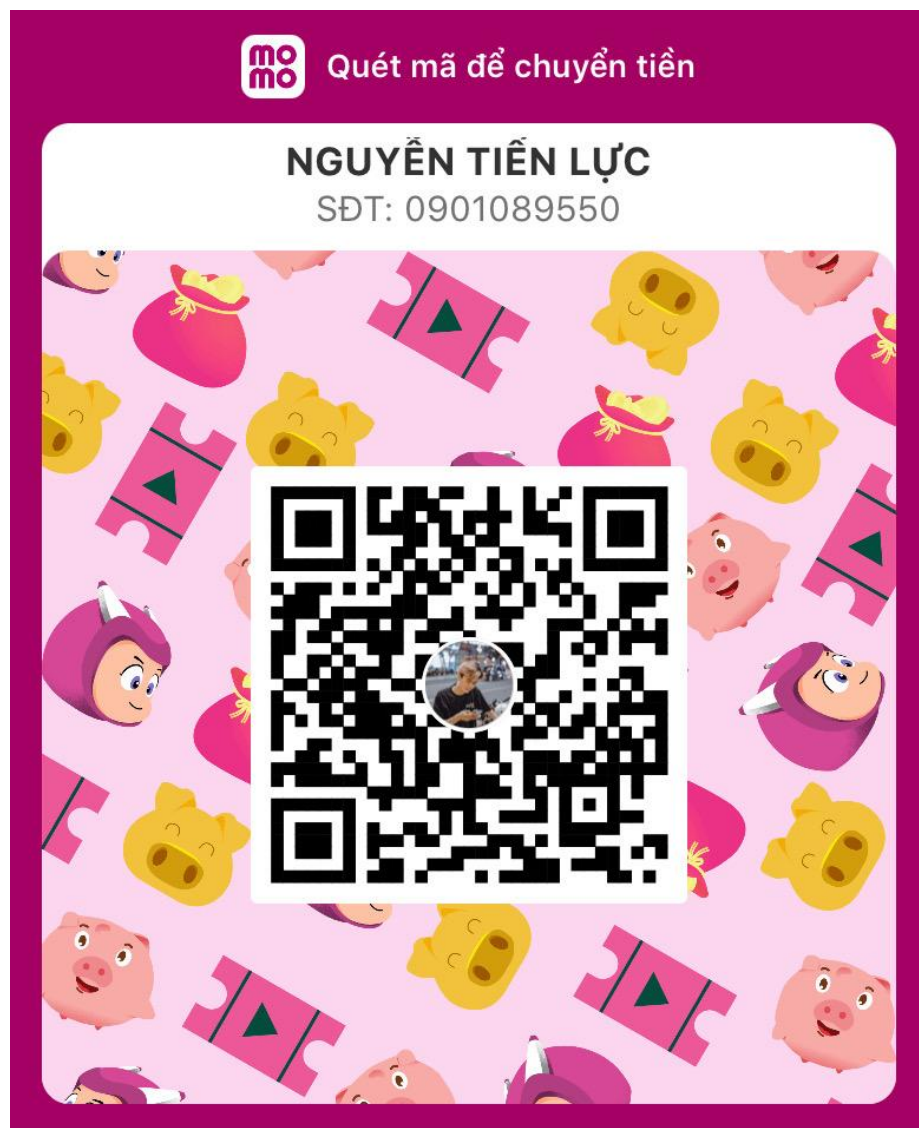
Nước mắt trào ra trong mắt Charlotte.

"Tớ chỉ cần muốn nghe rằng cậu sẽ gây rắc rối vì tớ... là đủ."

Tôi có thể không có cơ hội.

Nhưng Charlotte, như thể chỉ cần nghe những lời đó là đủ, vừa khóc vừa cười.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Thanks For Reading